

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Ps 1027846 26 Rev
Sarajevo, 17.02.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emine Hulusija, kao predsjednice vijeća, Adnana Baručije i Zlate Džafić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HUK-COBURG-ALLGEMEINE VERSICHERUNG AG, D – 96442 Coburg, Willi – Hussong – Str. 2, SR Njemačka, koga zastupa punomoćnik Zlatko Šehović, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog SARAJEVO OSIGURANJE d.d. Sarajevo, ul. Maršala Tita broj 29, Sarajevo, radi naknade štete, v.s. 12.277,41 KM, odlučujući o reviziji tužitelja, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Ps 1027846 24 Pž od 19.11.2025.godine, u sjednici vijeća održanoj 17.02.2026. godine, donio je:

P R E S U D U

Revizija se dopušta i usvaja, drugostepena presuda preinačava, tako da se žalba tuženog odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Tuženi je dužan tužitelju nadoknaditi troškove revizijskog postupka u iznosu od 1.242,60 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Ps 1027846 23 Ps od 22.01.2024. godine obavezan je tuženi da tužitelju isplati iznos od 6.559,54 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.11.2021. godine pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.556,48 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.04.2024. godine, sve u roku od 30 dana (stav I izreke). Stavom II izreke odbijen je dio tužbenog zahtjeva kojim je traženo da se tuženi obaveže tužitelju isplatiti iznos od 5.717,87 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.11.2021. godine do dana isplate, te je odbijen kao neosnovan i zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog iznosa.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Ps 1027846 24 Pž od 19.11.2025.godine žalba tuženog je uvažena, pobijana presuda preinačena u stavu I izreke na način da je obavezan tuženi da tužitelju isplati iznos od od 3.259,51 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.11.2021. godine, pa do isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 994,70 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 22.04.2024. godine, pa do isplate, dok je preko dosuđenog iznosa tužbeni zahtjev odbijen.

Protiv navedene drugostepene presude, pozivom na odredbu člana 237. stav 4. ZPP, reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj zbog pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, drugostepena presuda preinači na način da se odbije žalba tuženog i potvrdi prvostepena presuda uz naknadu troškova revizijskog postupka.

U odgovoru na reviziju, tuženi se protivi navodima revizije te predlaže da se ista kao nedozvoljena odbaci.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama propisanim odredbom člana 241. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 – dalje: ZPP), ovaj revizijski sud je odlučio:

Revizija u pogledu postavljenog pravnog pitanja je dopuštena i osnovana.

Prema odredbi člana 237. stav 4. ZPP u slučajevima u kojima reviziju ne mogu podnijeti prema odredbi stava 2. toga člana, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude ako odluka u sporu zavisi od rješenja nekog materijalno-pravnog ili procesno – pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Prema odredbi stava 5. toga člana u reviziji iz člana 237. stav 4. ZPP stranka treba određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Navedene pretpostavke iz člana 237. stav 5. ZPP moraju biti kumulativno ispunjene, pa u slučaju da nije ispunjena bilo koja od navedenih pretpostavki revizija nije dozvoljena.

Tužitelj je u reviziji naznačio pravno pitanje koje glasi:

„Da li tužitelj kao kasko osiguravatelj prilikom ostvarivanja regresnog potraživanja za štetu koju je nadoknadio svom osiguraniku, ima pravo na naknadu prema cijenama u BiH, samim tim što se nezgoda dogodila u BiH ili je ispravno tumačenje te odredbe da kasko osiguravatelj može ovisno o okolnostima slučaja imati pravo i na naknadu prema stranim cijenama?“

Vezano za razloge važnosti navedenog pitanja, u smislu odredbe člana 237. stav 4. ZPP, tužitelj određeno ukazuje na različitu praksu Kantonalnog suda u Sarajevu. Pri ovom ističe, da suprotno stavu iz pobijane presude, i nizu svojih presuda Kantonalni sud u Sarajevu je izrazio pravno shvatanje, a prema kojem strano društvo za osiguranje shodno odredbama člana 190. i 939. ZOO ima prvo regresa vezano za naknadu, koju je po osnovu kasko osiguranja isplatilo za štetu na vozilu svog osiguranika prema cijenama u zemlji u kojoj je opravka izvršena odnosno u kojoj je vozilo registrovano i osigurano, umjesto prema cijenama u BiH kao mjestu saobraćajne nezgode, kako je navedeno u pobijanoj presudi. S tim u vezi ukazuje na presude broj: 65 0 Ps 154730 12 Pž od 25.04.2018. godine, 65 0 Ps 155703 17 Pž od 09.05.2018. godine, 65 0 Ps 185679 12 Pž od 04.09.2019. godine, 65 0 Ps 224699 13 Pž od 11.09.2019. godine, 65 0 Ps 329640 14 Pž od 11.12.2019. godine i 65 0 Ps 857346 22 Pž od 14.02.2024. godine, zbog čega smatra važnim dopuštanje revizije zbog ujednačavanja sudske prakse.

Ispitujući dozvoljenost revizije u pogledu postavljenog pitanja, revizijski sud je utvrdio da predmetna revizija ispunjava propisane uvjete dozvoljenosti, imajući u vidu različitu praksu Kantonalnog suda u Sarajevu, tako da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima, odnosno da se ujednači praksa nižestepenog suda.

Predmet je spora u revizijskoj fazi postupka tužiteljeva regresna tražbina za isplatu iznosa od 3.300,03 KM, koju je tužitelj, kao osiguravatelj, na temelju police kasko osiguranja

isplatio ovlaštenom servisu koji je izvršio popravak oštećenog vozila svog osiguranika te taj iznos potražuje od tuženog kao osiguravatelja štetnika, koji zahtjev je utemeljio na odredbi člana 185., 190. i 939. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list RBiH”, broj 2/92, 13/93 i 13/94 i „Službene novine Federacije BiH”, broj 29/03 i 42/11 - dalje: ZOO).

S obzirom na sadržaj pitanja zbog kog je revizija dopuštena proizilazi da je u ovom postupku sporna pripadajuća visina regresnog zahtjeva - prema cijenama opravke vozila u BiH ili u SR Njemačkoj gdje je vozilo popravljeno odnosno izvršena isplata.

Prema odredbi člana 241. stav 2. ZPP u povodu revizije iz člana 237. stav 3. toga zakona revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Dakle predmet ispitivanja je samo onaj dio presude drugostepenog suda u kojem je uvažena žalba tuženog i preinačena prvostepena presuda i odbijen zahtjev tužitelja, a u kojem dijelu tužitelj nije uspio u sporu.

U toku postupka nižestepeni sudovi su utvrdili da je saobraćajnu nezgodu skrivio vozač putničkog vozila marke BMW registarskih oznaka ..., vlasništvo osiguranika tuženog. Vozilo oštećenog je u trenutku udesa bilo osigurano kasko polisom osiguranja kod tužitelja, te je tužitelj nakon izvršene opravke vozila isplatio iznos od 10.420,98 EUR-a inostranom servisu Linhart Kfz-elektronik GmbH, nakon čega se zahtjevom za kasko regres obratio tuženom, te je tuženi prihvatio odgovornost za nastalu štetu i uplatio tužitelju nesporni iznos od 4.143,64 EUR-a, u protuvrijednosti 8.104,26 KM. Vještak mašinske struke je u svom nalazu i mišljenju naveo da je na vozilu tužiteljevog osiguranika nastupila djelimična šteta. Prema kriterijima u BiH ista iznosi 9.712,62 KM, odnosno 11.363,77 KM sa PDV-om, dok prema kriterijima u SR Njemačkoj iznosi 12.396,33 KM, odnosno 14.663,80 KM sa PDV-om. Troškovi popravke prema računu broj 559463 od 10.11.2021. godine servisa Linhart KFZ-Elektronik GmbH na iznos od 10.720,98 EUR-a po mišljenju vještaka nisu korektno obračunati, jer isti sadrže pozicije koje nisu uopšte oštećene a navedene, su na stranici 3. nalaza i mišljenja. Vještak navodi da je vrijeme potrebno za popravku oštećenog vozila 11 dana (četiri dana popravke i sedam dana čekanja na dijelove).

Obzirom na takva utvrđenja prvostepeni sud je djelimično ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja temeljem članova 154., 178., 185., 190., u vezi sa članom 921., 939. i 949. ZOO. Pri ovom obrazložio da se ovdje radi o regresnom zahtjevu, a šteta je nesporno obračunata i plaćena u SR Njemačkoj, a obim oštećenja je utvrđen u posebnom postupku od strane tužitelja u SR Njemačkoj jer se radi o vozilu koje je registrovano u SR Njemačkoj, gdje je i zaključen Ugovor o kasko osiguranju, te isplaćena obaveza po navedenom ugovoru. Shodno navedenom prvostepeni sud je kao osnov za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari uzeo u obzir iznos koji je isplaćen osiguraniku tužitelja, odnosno servisu iz razloga što je opravdanost popravke, odnosno zamjene dijelova i njihove cijene izvršio ovlašteni serviser u SR Njemačkoj, a koji obračun je prihvatila osiguravajuća kuća oštećenog vozila, odnosno ovdje tužitelja. Međutim, navedeni iznos, iako je isplaćen oštećenom odnosno servisu, prvostepeni sud nije mogao uzeti u cijelosti kao osnovan, niti je mogao zanemariti provjeru opravdanosti isplaćenog iznosa, obzirom da je u ovom postupku vještak mašinske struke, kako u svom nalazu, tako i u svom izjašnjenju datom na ročištu dana 18.12.2023. godine, dao mišljenje, a koje je sud i prihvatio, da je u konačan obračun štete uvršten dio za koji ne postoji ikakav dokaz o njenom oštećenju. Iz tih razloga prvostepeni sud zaključuje da kada se od iznosa od 14.663,80 KM oduzme iznos od 8.104,26

KM koji je isplaćen tužitelju, nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan za iznos od 6.559,54 KM i to prema kriterijima u SR Njemačkoj.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda kao pravilna i potpuna, ali ne i njegov pravni zaključak, pa odlučujući o žalbi tuženog preinačio je prvostepenu presudu nalazeći da tužbeni zahtjev tužitelja djelimično osnovan. Pri ovom obrazložio da je članom 28. stav 1. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima („Službeni list RBiH“, broj 2/92 i 13/94) propisano je da je za izvanugovornu odgovornost za štetu mjerodavno pravo mjesta gdje je radnja izvršena ili pravo mjesta gdje je posljedica nastupila. Slijedom navedenog, kako su u predmetnoj pravnoj stvari i mjesto gdje je radnja izvršena, ali i mjesto gdje je posljedica nastupila u BiH, odnosno u Sarajevu, to je nesporno trebalo primijeniti domaće pravo, odnosno odredbe ZOO. Iz tih razloga zaključuje da tužitelj ima pravo na naknadu prema cijenama u BiH. Kako je tuženi tužitelju prije pokretanja ovog postupka isplatio iznos od 8.104,26 KM, a troškovi popravke po cijenama na domaćem tržištu prema nalazu vještaka iznose 11.363,77 KM sa PDV-om, kako to pravilno cijeni i prvostepeni sud, to je osnovan zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 3.259,51 KM primjenom odredbi članova 190., 929. stav 1., te 939. stav 1. ZOO-a.

U postupku pred prvostepenim sudom nije sporna aktivna legitimacija tužitelja, pasivna legitimacija tuženog, odgovornost osiguranika tuženog za nastanak štetnog događaja. Također u postupku pred prvostepenim sudom bila je sporna jedino visina tražbine tužitelja, jer je tuženi tokom postupka osporavao pravo tužitelja na puni iznos tražbine dok činjenicu da je tužitelj kao osiguravatelj isplatio servisu iznos štete koji je izvršio popravak vozila osiguranika tužitelja nije osporavao.

Prije svega valja reći da uopće nije sporno da se u konkretnom slučaju, kao mjerodavno pravo, primjenjuje pravo BiH, shodno članu 3. Konvencije o zakonu koji se primjenjuje na saobraćajne nezgode (Hag, 04.05.1971. godine, stupila na snagu 03.06.1975. godine, BiH članica temeljem sukcesije; tekst objavljen „Službeni list FNRJ“ Dodatak broj: 26/1976 - dalje: Haška konvencija). Navedenom odredbom Haške konvencije određeno je unutrašnje pravo države na čijem se području dogodila saobraćajna nezgoda (načelo *lex loci delicti commissi*) kao mjerodavno pravo za građansku izvanugovorenu odgovornost za saobraćajne nezgode na cestama.

Predmetna saobraćajna nezgoda dogodila se na području BiH, u Sarajevu, zbog čega, kao mjerodavno u pogledu obima štete, valja primijeniti pravo BiH, konkretno Zakon o obligacionim odnosima.

Budući da mjerodavno pravo, u smislu člana 8. Haške konvencije, između ostalog određuje vrstu i obim naknade štete, valja u pogledu ocjene osnovanosti zahtjeva tužitelja primijeniti odredbe ZOO-a koje se odnose na naknadu materijalne štete.

Stoga je potrebno imati u vidu da je prema članu 185. ZOO odgovorna osoba dužna uspostaviti stanje koje je bilo prije nego što je šteta nastala (st. 1.), dok je, ako uspostava prijašnjeg stanja ne otklanja štetu potpuno, odgovorna osoba dužna za ostatak štete dati naknadu u novcu (st. 2.). Kad uspostava prijašnjeg stanja nije moguća odgovorna osoba je oštećeniku dužna isplatiti odgovarajući iznos novca na ime naknade štete (st. 3.), dok će se oštećeniku, ako on to zahtijeva, a okolnosti danog slučaja ne opravdavaju uspostavu prijašnjeg stanja, dosuditi naknada u novcu (st. 4.).

Osim toga, daljnjom materijalnopravnom odredbom člana 190. ZOO propisano je da će sud, uzimajući u obzir i okolnosti koje su nastupile poslije prouzrokovanja štete, dosuditi naknadu u iznosu koji je potreban da se oštećenikova materijalna situacija dovede u ono stanje u kojem bi se nalazila da nije bilo štetne radnje ili propuštanja.

Prema praksi ovog revizijskog suda (65 0 P 323699 20 Rev od 13.01.2021.godine) koja se naslanja na praksu Ustavnog suda BiH (AP-428/04 od 23. februara 2005. godine, AP-4565/19 od 12. januara 2021. godine) prema kojoj, primjena domaćeg prava u situaciji kakva je predmetna ne mora nužno isključivati mogućnost dosuđivanja naknade štete prema cijenama u inostranstvu, već je sud prilikom odlučivanja o visini naknade štete dužan uzeti u obzir relevantne okolnosti konkretnog slučaja, tumačeći ih, prije svega, u kontekstu načela obligacionih odnosa.

Imajući u vidu sadržaj navedenih odredbi, iznos naknade štete mora biti odgovarajući da bi se materijalna situacija oštećenika dovela u stanje prije nastalog štetnog događaja. Pri tome je odlučno to što osiguranik tužitelja T.B. radi i živi u SR Njemačkoj gdje ima prebivalište. Uz navedene okolnosti koje govore o faktičkoj povezanosti osiguranika tužitelja za SR Njemačku, predmetno vozilo osiguranika tužitelja registrovano je u toj državi. Tužitelj je njemačko osiguravajuće društvo, kog kojeg je predmetno vozilo njemačke registracijske oznake bilo kasko osigurano, te je tužitelj štetu na vozilu naknadio po osnovu kasko osiguranja isplatom novčanog iznosa ovlaštenom servisu u SR Njemačkoj koje je izvršilo opravku. Osim navedenog vrijeme potrebno za popravku oštećenog vozila u BiH iznosi 11 dana (četiri dana popravke i sedam dana čekanja na dijelove). S tim u vezi, budući da osiguranik tužitelja radi i živi u SR Njemačkoj to je po redovnom toku stvari odnosno logici životnog događaja i bilo najekonomičnije u konkretnom slučaju izvršiti popravak vozila u SR Njemačkoj, jer bi u suprotnom za osiguranika tužitelja, osim stvarnih troškova popravke vozila, nastali neophodno dodatni troškovi u pogledu putovanja iz SR Njemačke u BiH i obrnuto, odsustva s rada, smještaja i ishrane, te iznajmljivanje drugog vozila od rent a car društva, što bi znatno povećalo troškove koje bi osiguranik tužitelja morao snositi da se odlučio da opravak vrši u BiH, što bi u istovremeno povećalo iznos naknade štete koju je dužan platiti tuženi.

Stoga, je ovaj revizijski sud saglasan sa ocjenom prvostepenog suda da je osiguranik tužitelja opravdano povjerio popravak vozila stručnom servisu u SR Njemačkoj, to je troškove vezane za predmetnu štetu valjalo priznati prema cijenama u toj državi.

Slijedom navedenog, odgovor na postavljeno pitanje glasi: Inostrani osiguravatelj državljanina BiH koji radi i živi u inostranstvu i koji je popravku svog vozila kasko osiguranog u inostranstvu izvršio u zemlji registracije vozila, iako se štetni događaj desio u BiH, ima pravo na naknadu štete prema cijenama u inostranstvu ukoliko dokaže postojanje opravdanosti popravljanja štete prema cijenama u inostranstvu.

Imajući u vidu izloženo valjalo je reviziju tužitelja usvojiti i temeljem odredbe člana 250. stav 1. ZPP odlučiti kao stavu prvom izreke ove presude.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 2., u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP usvojen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije u opredjeljenom iznosu od 912,60 KM u skladu sa članom 17. stav 2. tč. c) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“, broj 43/25) u vezi sa članom 27. Zakona o advokaturi Federacije Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj 1/25). Tužitelji su dosuđeni i troškovi koji se odnose na sudsku taksu na reviziju u iznosu od 330,00 KM prema

Tbr. 1. st. 11. Tarife sudskih taksi („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 36/14 - prečišćen tekst i 23/16 i 28/25). Naime, tužitelj je uspio u revizijskom postupku, pa tuženi pored troškova dosuđenih prvostепенom presudom dužan je tužitelju nadoknaditi troškove revizijskog dijela postupka i to sastav revizije i sudske takse na reviziju slijedom čega je valjalo odlučiti kao stavu drugom izreke ove presude.

Predsjednica vijeća
Emina Hulusija, s.r.